

Meemi, pidemmältä nimeltään internetmeemi tai internetilmiö, on jokin verkossa nopeasti leviävä asia, yleensä jokin tahattoman hauska sutkaus, kuva tai joskus ihan väkisinkin väännetty juttu. Toiset meemit elävät hetken, toiset lähes ikuisen tuntuisesti. Oma suosikkimeemini on kuvankaappaus Ulvilan Seutu -sanomalehdestä noin kymmenen vuoden takaa. Lehden toimittaja oli niin sanotusti jalkautunut kentälle ja haastatellut ihmisiä tuon hetken kuumimmasta aiheesta, eli Anneli Auerin uudelleen vangitsemisesta.

Toimittajan haastattelema Sirpa Ojala totesi seuraavasti: "*Minua ei kiinnosta tippaakaan mitä täällä tapahtuu*". Voit itse löytää tuon meemin kirjoittamalla Googlen kuvahakuun "*kuoleman pelkoa*". Sirpa vaikuttaa kommenttinsa perusteella kunnon kristityltä. Tapahtui sitten mitä tahansa, *s'oon suuremmas käres*. Aivan turhaa tämä maailmallinen hömpötys noin muutenkin. Jumalan valtakunta tulkoot jo. Hänen toteamuksensa voisi kenties sopia parhaiten entisaikain körttiläisen suuhun, tai ehkä nykypäivän vapaiden suuntien edustajalle. Sirpa sanoi noissa kahdessa lauseessa kenties enemmän mitä Kalle Päätalo 39 romaanissaan.

Olen ollut vuosia niin vaikuttunut Sirpa Ojalan kommentista, tai etenkin sen loppuosasta, että olen haaveillut painatuttavani tuosta kuvankaappauksesta äitienpäiväkortteja, lentolehtisiä ja varsinkin tarroja, joita liimata vaikkapa olutravintoloiden wc-koppeihin. Omassa kaveripiirissäni "*minulla ei ole edes kuolemanpelkoa*" sopii täydentämään lausetta kuin lausetta. "*Ilman muuta käväistään vielä yksillä, sillä eihän minulla ole edes kuoleman pelkoa...*" Naurattaa joka ikinen kerta. Sirpan toteamuksesta tulee hyvä ja luottavainen olo.

En itsekään kärsi kovin kummoisesta kuolemanpelosta. Ehkä tässä iässä ja perusterveenä ei sitä vielä tarvitsekaan potea. En myöskään osaa hirveästi pelätä vaikkapa näillä näpyttimillä kolme kuukautta täyttävän tyttövauvamme puolesta. Murehditaan turhia joskus myöhemmin. Timo Jutila sanoi joskus, että *ny naatitaan*. En tiedä tuosta *naattimisesta*, mutta eletään nyt kuitenkin vaikka piruuttaan.

Jos iltapäivälehtiin on luottaminen, näin tammikuun alkupuolella keskivertosuomalaisen terveyttä tai henkeä uhkaa kaikista eniten joko rasvamaksa tai aivoinfarkti. Rasvamaksa kuulemma altistaa myös tuolle jälkimmäiselle. Toisaalta mahdollisen rasvamaksansa saa helposti tervehdytettyä paremmilla elintavoilla. Ei ole siis lainkaan liian myöhäistä lisätä liikuntaa ja ympätä ruokavalioonsa hyviä rasvoja ja lisää vihertävää. Ja nautiskella erinäisiä tuliliemiä pikkaisen totuttua vähemmän. Tämä ei kuitenkaan ole osaltani uudenvuodenlupaus. Ehkä hitusen suorituskeskeisesti ajatteleva veljeni kysyi taannoin, että onko minulla tavoitteita tulevalle vuodelle. Saatoin vastata jotain sepporätymäisen miehistä ja nokkelaa. Vaimolleni olen useaan kertaan puhissut, että tänä vuonna voisin hipeltää kännykkää vähemmän ja lukea kirjallisuutta enemmän. Uskon olevani hyvällä alulla. Jostakin lehdestä ohimennen luin, että myös laulaja Tauski on huomannut saman asian: jonnin joutava atk-vempeleiden räpellys on pois kaikelta oikeasti jännältä, mukavalta ja aidolta.

Palataan vielä meemiin. Tuo Sirpa Ojalan kommentin alkuosa, "*minua ei kiinnosta tippaakaan mitä täällä tapahtuu*", on ehkä enemmän lennosta viskaistu kuitti nykypäivän metian suoltamiin nollauutisiin, kuin vakavalla naamalla annettu mielipide. Olit uskossa taikka et, on vaikea olla kaiken aikaa murehtimatta. Siitäkin huolimatta, että elämme tilastojen valossa ihmiskunnan historian turvallisinta aikaa. Vaikkakin sekalainen häröilijäjoukko onnistui tunkeutumaan maailman

suurimman sotilasmahdin, Yhdysvaltain, senaattiin lähes leikiten. Tai että naapurimaamme agentit voivat tuosta vain myrkyttää satunnaisia ei-toivottuja henkilöitä radioaktiivisilla aineilla miltei missä päin maailmaa vain.

Kenties suurin pelkoni onkin juuri tuota senaattiin hyökkäämistä liippaavaa. Pelkään anarkiaa ja sitä, että yleinen moraalihan häviää paperisen mehupillin lailla. Sitä, ettei suurta osaa ihmisistä asiat oikeasti kiinnosta tippaakaan. Että kasvatamme nuoria, joilla on suunta yhtä pahasti hukassa, mitä Helsingin Koskelassa taannoin, missä nuorisoyoukko kiusasi ja kidutti jonkun toverinsa hengiltä. Ja vielä ilmeisesti videoivat ainakin osan touhuistaan. Lukion rehtori sanoi aikoinaan ei-niin-lukuhalukselle kaverilleni, että olisi pitänyt hälytyskellojen soida jo siinä vaiheessa, kun todistuksessa oli pitkän matematiikan kurssista kolme peräkkäistä nelosta. Koskelassa hälytyskello ei myöskään tainnut kilkattaa ajoissa. Mieleeni tulee Markuksen evankeliumin kuudes luku: *Kun Jeesus veneestä noustessaan näki kaikki nämä ihmiset, hänen tuli heitä sääli, sillä he olivat kuin lammaslauma paimenta vailla.*

Väkisinkin sitä ajattelee, että noilta Koskelan nuorilta on puuttunut kaikki se mitä me vaimoni kanssa koetamme ainakin tälle yhdelle lapselle tarjota: sylviaikaa, kehuja, kannustusta, mielekästä yhdessä tekemistä ja sitten joskus myös rajoja, joita ei taida olla olemassa ilman rakkautta. Vielä näin kolmikuukautiselle vauvalle ei paljoa sääntöjä sanella: hän päättää koska meillä nukutaan, syödään ja ulkoillaan. Välillä vauvan hyssyttely käy jo isän selkälihasten tai korvien päälle, ja kieltämättä karaokelle olisi mukavampi päästä useammin kuin kerran parissa kuukaudessa, mutta ei tämä isukointi sittenkään elämää pilannut. Saatoinkin sitä ehkä pelätä jossakin vaiheessa. En siltikään tiedä osaanko katsoa vauvaa tai jota kuta muuta kanssaihmistä takaisin yhtä lempeästi ja hyväksyvästi, miten vauva katsoo minua vaipanvaihdon jälkeen.